

որոյ հետ Ոդիսնոի վրայ կը խօսին, առաց զիտնալու թէ ինքն Ոդիսնոի որդին է:

Եւ չենք կրնար, ինչպէս ինձ կ'երեի, չմիաբաննել ըսելու թէ լատինն յոյն բանաստեղծին հետեած է, ասկայն միայն այսու զանազանութեամբ՝ որ այս մասս միոյն մէջ երդ մի է և կամ վէպ մը, իսկ միւսին մէջ նկարագրութիւն մը. զանազանութիւն մը՝ որ կը ծածկէ ըզփոխառութիւն, և որ՝ ինչպէս ըսինք՝ ՚ի քոյլարկեն աւելի կատարեալ կ'երեւցնէ զնմանողութիւնու վերջապէս վիրդիլոս իւր գիւցազներգութիւնն չումերի պարտի, իսկիրեն յատուկ և սեփական են ուղղախոհութիւնն յատակամը առութիւն, որ բոլոր իր զրութեան մէջ կը տարածուի, ինչպէս և նմանողութեան եղանակն. այնպէս որ Հոմերոս գերազանց է քան զնա, թէ գիւտից ար-

ժանաւորութեամբ, թէ բնական նկարագրութեամբ, թէ գաղափարաց բեղնաւորութեամբ, թէ նաև յունական լեզուին բնական գիրազանցութեամբ քան զլատին լեզուն. նաև կրնանք ըսել որ Հոմերոսի քանի մի հատուածոց բանաստեղծութիւնք՝ Վիրդիկիասի համար եղած լինին ճարտարապետ մը, ինչպէս նախնիք տանց կառուցմամբ՝ ճարտարապետ եղած են իրենց սերընդոց: Եւ ահա այս մասսանց վրայ էր իմ այս փարբիկ հատուածս. իմ նպատակս Հոմերոսի և Վիրդիկիոսի վրայ գատաստանն ընել չէր, և ոչ ալ վերագասել զիրդիկիոս քան զՀոմերոս, այլ ցուցընել քանի մի հատուածներով լատին բանաստեղծիս՝ թէ ինչպէս կարելի է մեծամեծ հեղինակաց հետեւլ և նմանիլ, նա մանաւանդ նմանողութեամբ նիգին ես լինել օրինակ:

Հ. ԱՆՏՈՆ Զ.

ՅԻՇԱՏԱԿ ՀԱՅՐԵՆ ԵԱՑ

Զի խանձարըց իմ անուշակ
Զարթուու յիս քաղցր յիշառակ.
Գալիսց իրը զուարթարին,
Փոր իմ, աւուրբ այն էին.
Ցամաց իցիս իմ սիրելի
Ցամաց, երկեր իմ հայրենի:

Մինչ առ հրամին մերս ի խրճիթ:
Քոյր իմ, գայցի՞ք ունք մո՞
Սոյր մեր ՚ի գերիս իւր մի տո մը
Գրգուէր ըսմեն փարելի:
Եւ մեր ՚ի հրամ ուկեցիսակ
Մէն համբարիկ դրոշմաք:

Ցիշեցն, քոյր իմ, անդանօր
Ըզդղեակ այն՝ զոր թանօր Դոր,
Եւ զՄարեսան բուրդ գաղենշական,
Ուր պողինձն ազ տար տուընշան:
Զիազաւաւետն յիշն լրճակ,
Ուր թախու առնցր ծիծեռակ,
Ուր գայր թեկեր զեղէքն հողիկ,
Ու արփեն ՚ի չուրս շողէք դողուրփեկ:

Զիմն չելինէ ոլ ոք ինձ տայր,
Ջւեան իմ, զկաղնին ամպածրաբ:
Եւ յուզ նոյուն լցողիչի զոր
Ի ցաւ հեծեմնորանոր...
Ցամաց իցիս իմ սիրելի
Ցամաց երկեր իմ հայրենի:

Թարգման. Ե. Աղերս. Գ.

ՀԱՅՈԳՐԻԱՆ